

ΔΗΜΟΦΩΝ

ΕΤΟΣ 20ο

ΤΕΥΧΟΣ **88**

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2019

ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Σύλλογος Ποιοτικής & Πολιτιστικής
Αναβάθμισης Δυτικής Αττικής
“Ο ΔΗΜΟΦΩΝ”

ΕΚΔΟΤΗΣ

Παναγιώτης Δημητρούλης
(Κιν.: 6977.781.753)

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΜΕΛΩΝ/ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Κοροπούλης Βασίλης

Κοροβέση Ελένη

Παπαϊωάννου Παναγιώτης

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑΣ

Λαϊνάς Παναγιώτης -

Μποχάρτζας Γεώργιος

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Κωνσταντίνα Πέππα

Τηλ./Fax: 210.55.58.291

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Μήτσιου - Τσιάμη Κατερίνα

Πτυχ. Τεχνολόγος Γραφικών Τεχνών

Ταχυδρομική Διεύθυνση
28ης Οκτωβρίου 3, 196 00
Μάνδρα Αττικής
Τηλ.: 6977.781.753
www.dimofon.gr
e-mail: info@dimofon.gr

Ο “ΔΗΜΟΦΩΝ” ανταλλάσσεται με
όλα τα έντυπα πολιτιστικού περιεχομένου.

Τα επώνυμα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις εκείνων
που τα υπογράφουν.

Επιτρέπεται η τμηματική ή ολική αναδημοσίευση
άρθρων, υπό την προϋπόθεση ότι θα αναγράφεται η
πηγή τους.

Η ύλη για το τεύχος “έκλεισε” στις 25/03/2019.

ΕΤΟΣ 20ο **88**
ΤΕΥΧΟΣ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2019

Οραματίζομαι... ένα υπερ-ευρετήριο αποδελτίωσης περιοδικών

Ι have a dream! Έχω ένα όνειρο! Ένα όραμα! Το όραμά μου: Ένα υπερ-ευρετήριο αποδελτίωσης των περιεχομένων όλων των περιοδικών. Αλλά (όπως λένε συχνά διάφοροι τηλεοπτικοί ρεπόρτερς) “ας πάρω τα πράγματα με τη σειρά”:

Ανέκαθεν, δηλαδή από μικρό παιδί ακόμα, αγαπούσα τα βιβλία. Και με την πάροδο των χρόνων τα λάτρεψα. Και, μαζί μ' αυτά, και τα περιοδικά και τις εφημερίδες, που κάποιοι παραγνωρίζουν την αξία τους.

Νεώτερος δεν εκτιμούσα σχεδόν καθόλου τις βιβλιογραφίες. Δεν είναι δα και τόσο “δημιουργικές”. Αναμφίβολα, όμως, είναι ιδιαίτερα χρήσιμες, όπως γρήγορα αντιλήφθηκα. Ποιος ερευνητής - μελετητής δεν έχει εκτιμήσει την αξία τους;! Είναι δυνατόν να μην “βγάλουμε το καπέλο” σε ανθρώπους που έχουν κοπιάσει αφάνταστα για να καταγράψουν συστηματικά τα βιβλία που έχουν γραφτεί πάνω σε κάποιο θέμα, κάνοντας έτσι ευκολότερη τη ζωή ημών των υπολοίπων;

Φαντάσου, για παράδειγμα, να θέλεις να μελετήσεις κάποιον ποιητή: τον Παλαμά, τον Σικελιανό, τον Ρίτσο, το Σεφέρη, τον Ελύτη, τον Βρεττάκο... Προφανώς θα θέλεις, κατ' αρχάς, να μάθεις ποια βιβλία - ποιητικές συλλογές έχουν εκδώσει, αν έχουν υπάρξει περισσότερες εκδόσεις κάποιων απ' αυτές. Κι ύστερα θα θελήσεις να εντοπίσεις, ίσως, τι βιβλία έχουν εκδοθεί που να αναφέρονται σ' αυτούς: βιογραφίες, κριτικές, αναλύσεις έργων κ.λπ. Όλα αυτά τα στοιχεία σου παρέχονται εύκολα και ακούραστα από μια σχετική βιβλιογραφία, ώστε να μπορείς ν' ασχοληθείς μ' αυτό και μόνον που σ' ενδιαφέρει, κερδίζοντας πολύτιμο χρόνο.

Ποιήματα των παραπάνω ποιητών (και, βεβαίως, όχι μόνον αυτών) έχουν δημοσιευτεί, όμως, και σε περιοδικά. Ποιήματα που είτε δεν περιελήφθησαν σε κάποια συλλογή, είτε περιελήφθησαν μεν, αλλά σε διαφορετική μορφή. Σε περιοδικά, εξάλλου, έχουν δημοσιευτεί και πάμπολλα άρθρα που αναφέρονται στους ποιητές. Πόσο εύκολο είναι να τα εντοπίσει κάποιος;

Γενικότερα: Τα περιοδικά (αλλά και οι εφημερίδες) κρύβουν έναν απίστευτο θησαυρό πληροφοριών και γνώσεων που αφορούν κάθε τομέα της λογοτεχνίας, της τέχνης, της επιστήμης, της ανθρώπινης ζωής. Θησαυρός που μένει εν πολλοίς ανεκμετάλλευτος, αφού είναι δύσκολο να εντοπιστεί.

Οι συντελεστές του περιοδικού “Ιστορία Εικονογραφημένη” αντιλήφθηκαν το πρόβλημα της δυσκολίας εντοπισμού της ύλης και προέβλεψαν, κατά διαστήματα, στην έκδοση αλφαβητικών ευρετηρίων, στα οποία μάλιστα έδωσαν τον εύστοχο τίτλο «Το “κλειδί” της “Ιστορίας”».

Πόσα άλλα περιοδικά, όμως, έκαναν κάτι ανάλογο; Με εξαίρεση το περιοδικό “Δημοφών” του ομώνυμου Συλλόγου Ποιοτικής και Πολιτιστικής Αναβάθμισης Δυτικής Αττικής, κανένα άλλο περιοδικό, τουλάχιστον απ' όσο γνωρίζω.

Υπάρχουν, λοιπόν, πάμπολλα “εμβληματικά” περιοδικά, όπως η “Νέα Εστία”, η “Επιθεώρηση Τέχνης”, ο “Ζυγός”, το “Διαβάζω”, η “Λέξη” κ.λπ. κ.λπ. [πόσους τίτλους περιοδικών δεν θα μπορούσε να προσθέσει κάθε

αναγνώστης!...] που κανείς μας δεν γνωρίζει τι ακριβώς περιέχουν.

Οραματίζομαι, λοιπόν, την ημέρα εκείνη που θα υπάρξει ένα υπερ-ευρετήριο (super index) που θα παραπέμπει τον ερευνητή κάθε θέματος σε συγκεκριμένα τεύχη συγκεκριμένων περιοδικών. Θα μπορέσει να γίνει κάτι τέτοιο ή είναι υπερβολικά "τρελό" για να μπορέσει να γίνει αληθινό;

Σας ενημερώνω, πάντως, ότι ήδη έχω ξεκινήσει την προσπάθεια πάνω σε ένα (σαφώς υποδεέστερο) σχέδιο: Αφού κατέγραψα τα έντυπα της Λακωνίας (απ' όπου έλκω την καταγωγή μου, κάτι που εξηγεί την επιλογή μου), βρίσκομαι ήδη (σε προχωρημένο στάδιο) στη διαδικασία αποδελτίωσης -ευρετηρίασης του περιεχόμενου τους. Στο μέλλον σχεδιάζω να ασχοληθώ και με κάποια από τα αγαπημένα μου έντυπα που ήδη ανέφερα: την "Νέα Εστία", την "Επιθεώρηση Τέχνης", τις ετήσιες εκδόσεις της "Φιλολογικής Πρωτοκρονιάς" κ.λπ.

Γνωρίζω ότι το εγχείρημα, έτσι όπως το οραματίζομαι, είναι "κολοσσιαίο" και, συνεπώς, δεν μπορεί να αποτελέσει έργο ενός ανθρώπου. Μόνον η συλλογική εργασία θα μπορούσε να οδηγήσει σε αξιόλογο αποτέλεσμα. Όσο περισσότεροι, τόσο καλύτερα. Όσοι πιστοί, λοιπόν, προσέλθετε! Ανθρώπους ζητώ, κοινωνούς ενός τέτοιου οράματος!...

Στέφανος Γ. Λουμάκης
seagull.stefanos@gmail.com

Υ.Γ. Όσοι τυχόν γνωρίζουν ότι κάποια περιοδικά έχουν αποδελτιωθεί -ευρετηριαστεί, ας μου το γνωστοποιήσουν, ώστε να αποφευχθεί διπλός κόπος...

Συναισθήματα

Στα προβλήματα που καλείται να αντιμετωπίσει ένα παιδί είναι δυνατό να επιδράσουν στη μετέπειτα πορεία της ζωής του εφήβου. Ένας θυμωμένος έφηβος μπορεί πολύ πιθανό να είναι ένας νέος που έχει αναγκαστεί να καταπιέξει τα συναισθήματά του για μεγάλο διάστημα. Η αλήθεια είναι πως η πραγματικότητα που καλούνται να αντιμετωπίσουν οι νέοι στην κοινωνία γενικότερα δεν είναι καθόλου υποστηρικτική. Έτσι, καθώς ο χρόνος περνά αν δεν έχουν κάποιον να ακούει τις σκέψεις, τις ανησυχίες και τα συναισθήματά τους, είναι λογικό να νιώθουν απομονωμένοι και τρομαγμένοι.

Αναφορικά με τους γονείς τώρα, οι περισσότεροι συνήθως προσπαθούν να κάνουν τα παιδιά τους να σταματήσουν να κλαίνε και να μην είναι θυμωμένα καθώς αυτό τους έχει μάθει η κοινωνία να κάνουν. Αυτό όμως έχει σαν συνέπεια τα παιδιά να νιώθουν ότι οι γονείς τους δεν τους υποστηρίζουν. Επομένως, ο φόβος και η θλίψη που έχουν βιώσει αλλά έχουν μάθει ότι δεν πρέπει να εκφράζουν με κλάμα, συσσωρεύεται και μετατρέπεται σε θυμό που εκφράζεται με διάφορους τρόπους.

Τα παιδιά έχουν ανάγκη κάποιον να τα ακούει και να τα βοηθάει να επουλώνουν τις πληγές τους. Και πολλές φορές αυτό που τα έχει πληγώσει έχει να κάνει με τους γονείς. Καταλαβαίνουμε λοιπόν ότι είναι δύσκολο για τους γονείς να ακούνε άκριτα και με σεβασμό τα παιδιά τους να τους «κατηγορούν», ωστόσο, αυτό είναι που πρέπει να κάνουν.

Μια πιθανόν χρήσιμη κίνηση θα ήταν να παροτρύνουν το παιδί να δει κάποιον ειδικό. Το να μιλά σε κάποιον έξω από την οικογένεια για πράγματα που το απασχολούν είναι πολύ βοηθητικό. Τα παιδιά μπορούν πολύ εύκολα να καταλάβουν αν αυτός που είναι απέναντί τους μπορεί να τους βοηθήσει ή όχι και αν μπορούν να τον εμπιστευτούν. Το σημαντικό είναι το παιδί να νιώθει καλά και ασφάλεια με τον άνθρωπο στον οποίο θα απευθυνθεί.

Όπως και να έχει, τα παιδιά χρειάζονται τους γονείς τους. Είναι σημαντικό για αυτά οι γονείς τους να ξέρουν και να κατανοούν τα συναισθήματά τους. Η υγιής αγάπη των γονιών είναι η κινητήριος δύναμη ώστε να μπορούν να διαχειρίζονται τα συναισθήματά τους.

Μια ωραία ιδέα είναι μια έξοδος γονιών - παιδιών, κάνοντας κάτι που ευχαριστεί και τους δυο. Η ο καθορισμός μιας «δικής σας ώρα» μόνο γιατί

γονιό και το παιδί. Καλό είναι κατά τη διάρκεια αυτών των συναντήσεων να μην ανοίγονται πολλά θέματα και μην γίνονται αδιάκριτες ερωτήσεις. Αντίθετα, καλό είναι να επικε-ντρωνόμαστε στη στιγμή, στη δραστηριότητα, στην επαφή και στη χαρά.

Στη συνέχεια και αφού το παιδί θα έχει ανοικτεί και θα έχει αφήσει ελεύθερα τα συναισθήματά του, καλό είναι να δώσουμε προσοχή και ακούσουμε τι έχει να πει. Αν εκδηλώσει θυμό, αποφεύγουμε τους τσακωμούς. Μπορούμε απλά να δείξουμε ότι μας στεναχωρεί το ότι νιώθει τόσο άσχημα. Μπορεί να θελήσει να κλάψει ή και να απομακρυνθεί για να μην το δείτε σε αυτή την ευάλωτη στιγμή. Του αφήνουμε το περιθώριο και του δίνουμε την ευκαιρία να εκφραστεί.

Όταν ένα παιδί βιώνει συναισθήματα φόβου ή θυμού, χρειάζεται κάποιον να το ακούει και να το προσπαθήσει από το να χτυπήσει ή να κάνει κακό. Προσπαθεί να παλέψει με το φόβο και το θυμό του, αλλά μπορεί να φαίνεται σα να εναντιώνεται στους γονείς. Ενδέχεται να γίνεται βίαιο. Να κοπανάει τις πόρτες και να κλείνει τους γονείς έξω από το δωμάτιό του.

Τα παιδιά δεν πρόκειται να δείξουν κάποιο σημάδι ότι είναι καλά μέχρι να τελειώσει κάποιο τέτοιο συναισθηματικό ξέσπασμα. Ωστόσο αν οι γονείς μπορέσουν να μείνουν μαζί τους μέχρι το τέλος θα δουν μεγάλη αλλαγή στη συμπεριφορά τους όταν ηρεμήσουν. Θα νιώθουν πιο κοντά στους γονείς και πιο χαλαρά.

Είναι πολύ δύσκολο για τους γονείς να μείνουν υποστηρικτικοί και να δείχνουν ότι νοιάζονται όταν τα παιδιά βγάζουν τον χειρότερο εαυτό τους. Τις περισσότερες φορές μπορεί να κατηγορούν τους γονείς ότι είναι οι χειρότεροι. Το να τα ακούνε με σκοπό να τα βοηθήσουν να ξεπεράσουν το άσχημο συνάισθημα που έχουν και να μην απαντούν στις κατηγορίες τους δεν είναι καθόλου εύκολο, ούτε μπορεί να επιτευχθεί αμέσως. Θα χρειαστούν αρκετές προσπάθειες ώστε να μπορέσουν οι γονείς να είναι δίπλα στο παιδί τους, έστω και τα πέντε πρώτα λεπτά ενός ξεσπάσματος θυμού του.

Στη διαδικασία αυτή είναι πολύ πιθανό να χρειαστούν οι ίδιοι οι γονείς κάποιον να τους ακούει σχετικά με τη δική τους δυσκολία. Οι γονείς χρειάζονται συναισθηματική υποστήριξη πολλές φορές ώστε να είναι και εκείνοι με τη σειρά τους σε θέση να ακούσουν ουσιαστικά τα παιδιά τους. Μια τέτοια διαδικασία θα τους βοηθήσει να αναγνωρίζουν τα συναισθήματα των παιδιών τους και να ακούνε τις πραγματικές τους ανάγκες. Θα μπορούν να είναι λιγότερο ανήσυχoi και θυμωμένοι και σε θέση να δείξουν την αγάπη τους στα παιδιά τους που τόσο πολύ την έχουν ανάγκη, ακόμα και όταν τους έχουν βγάλει εκτός εαυτού.

Ποδηλατικές Δράσεις "West Coast"

5ος Αγώνας MTB "St. George Kifas" 2019

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκαν ανήμερα την Καθαρά Δευτέρα οι αγώνες ορεινής ποδηλασίας "St. George Kifas" στη Μάνδρα που διοργάνωσε ο ΠΣ Μάνδρας "West Coast" σε συνεργασία με τον ΠΣ Κρόνο Νίκαιας.

Μία διοργάνωση η οποία έχει λάβει πλέον τον χαρακτήρα θεσμού καθώς διεξάγεται για πέμπτη συνεχόμενη χρονιά προσελκύοντας πλήθος αθλητών και αθλητριών. Ο ηλιόλουστος καιρός στάθηκε σύμμαχος στις προσπάθειές τους και όλοι απόλαυσαν την προσεκτικά σχεδιασμένη διαδρομή, μέσα στο δάσος του Άη Γιώργη Κιάφας, αποτελούμενη από δασικούς δρόμους και μονοπάτια. Οι φειτοί αγώνες είχαν τη λάμψη του Περικλή Ηλία ο οποίος απένειμε τα έπαθλα στους νικητές.

Ο παγκόσμιος πρωταθλητής δεν χάνει ποτέ την ευκαιρία να στηρίξει τις διοργανώσεις που φιλοξενούνται στον τόπο όπου μεγάλωσε και ανδρώθηκε ποδηλατικά. Η παρουσία του έδωσε κίνητρο στους αθλητές, μικρούς και μεγάλους, ενώ ο ίδιος μοιράστηκε μαζί τους τις πολύτιμες εμπειρίες του από τους διεθνείς αγώνες που λαμβάνει μέρος.

Φυσικά λόγω της ημέρας δεν θα μπορούσαν να λείψουν τα παραδοσιακά σαρακοσιανά εδέσματα, με τη λαγάνα, τον χαλβά και τις ελιές να έχουν την τιμητική τους. Παράλληλα δεν ήταν λίγοι εκείνοι που μετά το τέλος τους αγώνα επιδόθηκαν σε ένα... άλλου είδους αγώνα, αυτό του πετάγματος του χαρταετού!

Πολύτιμοι αρωγοί στο "St. George Kifas" στάθηκαν οι: PhotoStathi, PureWater, Γεύση και Ιδέα Catering, SP Tableware, Kefalas Bikes, tofarmakeiomou.gr, Fabrika's, Χατζηκανέλλος Bike Store.

Ποδηλατικός Σύλλογος Μάνδρας
WEST COAST
ΔΗΜΟΣ ΜΑΝΔΡΑΣ - ΕΙΔΥΛΛΙΑΣ

XC 5TH MTB

Κ. ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 2019
ΟΤΙΣ **10.00**

ST. GEORGE KIFAS

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ
PUREWATER
Γεύση & Ιδέα Catering
SP TABLEWARE
KF kefalasbikes.gr
tofarmakeiomou.gr
FABRIKA'S
ΧΑΤΖΗΚΑΝΕΛΛΟΣ bike store

Νικολαΐδου 3 - Μάνδρα Αττικής, Τ.Κ. 19600, τηλ. 6986.576.030, e-mail: westcc2014@gmail.com, West Coast Cycling Team

Κοπή Πρωτοχρονιάτικης Πίτας "West Coast"

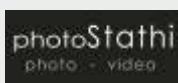

Ηταν όλοι εκεί στην κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας μας!

Παρουσία αθλητών, μελών και φίλων του Π.Σ. Μάνδρας «West Coast» πραγματοποιήθηκε η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας στα γραφεία του Συλλόγου μας. Σε μια πολύ ζεστή εκδήλωση από την οποία δεν έλειψε κανείς, οι αθλητές μας, είχαν την ευκαιρία να ανταλλάξουν ευχές και να συζητήσουν τα σχέδιά τους για την αγωνιστική χρονιά που μόλις ξεκίνησε. Ο πρόεδρος του Συλλόγου, αφού ευχήθηκε και αυτός με τη σειρά του, εξέφρασε την αισιοδοξία του για μία επιτυχημένη σεζόν. Στη συνέχεια ακολούθησαν βραβεύσεις στον Νίκο Μαραγκό, την Αλεξάνδρα Αδάμ και τον Θανάση Αδάμ για τις διακρίσεις που σημείωσαν την περασμένη χρονιά. Τα βραβεία ήταν μία ευγενική προσφορά του κου. Παντελή Παπάζογλου από τον ΚΡΟΝΟΣ ΝΙΚΑΙΑΣ & ΠΕΣΑ ΑΣΤΕΡΑΣ. Ο τυχερός της πρωτοχρονιάτικης πίτας ήταν ο Κωνσταντίνος Αδάμ ο οποίος κέρδισε μία υποτροφία στην ακαδημία του Συλλόγου μας.

Τα δώρα που μοιράστηκαν στο τέλος της βραδιάς ήταν μια ευγενική προσφορά των Ποδήλατα Κεφαλής, Chatzikanellos bike store, Germanos Eleusina και PhotoStathi. Ευχαριστούμε την προπονήτριά μας Ειρήνη Μούκα και της ευχόμαστε καλή δύναμη στο έργο της!!

Θεός - Ορθόδοξη Αλήθεια

Του αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη

εν μπορούμε να δεχθούμε ότι ο Θεός είναι <ποιητής> τόσων κακών που υπάρχουν δίπλα μας. Δεν είναι δυνατόν ο Θεός να είναι αυτός που δημιούργησε την φθορά, τον πόνο, την ασθένεια και τελικά τον θάνατο. Τότε όμως πως υπάρχουν; Εδώ υπάρχουν διάφορες εξηγήσεις και φυσικά η Εκκλησία μας έχει και

εκφράζει περί αυτού του ζητήματος τον θεολογικό της λόγο. Έναν λόγο που <σαρκώνεται>, όταν υπάρχει πίστη και όχι τόση λογικοκρατία, τόσα επιχειρήματα και αποδείξεις.

Η Γένεση, στο 3ο κεφάλαιό της περιγράφει τις τραγικές στιγμές της λεγομένης πτώσης. Ο άνθρωπος <επαναστατεί> και ζητά αυτοθέωση, <απατηλή αυτονομία>, και αντ' αυτής κερδίζει την διάσπαση, τον χωρισμό, την διαίρεση, την μοναξιά. Διασπά την σχέση του με τον Θεό, τον συνάνθρωπο και την υπόλοιπη δημιουργία. Προκαλείται σύγχυση όπως διαφαίνεται στην Βαβέλ (Γεν.11, 1-9). Τρώει το ψωμί του με κόπο (Γεν.3,19). Όμως και η γη τον εκδικείται, με τον τρόπο της. Με <αγκάθια και τριβόλια>, που τον κατατρυπούν και τον ματώνουν (Γεν.3,18), αφού εξαιτίας του, όλη η δημιουργία βρίσκεται υποτεταγμένη στην φθορά, όχι επειδή έφταιγε, αλλά γιατί έτσι θέλησε αυτός που την υπέταξε (Ρωμ.8,20). Προσοχή στο ότι αυτός που αμάρτησε είναι ο καθένας μας, η κοινή ανθρωπινή μας φύση.

Όμως ο απόστολος Παύλος θα δώσει την προοπτική της ελπίδας, η οποία στηρίζεται και πάλι στο ίδιο κεφάλαιο της Γενέσεως. Δεν μπορούσε να βλέπει ο Θεός σε φθορά την δημιουργία. Η ελπίδα δεν πέθανε (Ρωμ.8,20). Θα συντριβεί το κεφάλι του φιδιού (Γεν.3,15) και θα έρθουν πάλι, για όποιον το θελήσει, λαμπρές μέρες. Θα ξαναγεννηθεί ο άνθρωπος από την στάχτη του. Θα ανοίξει και πάλι ο δρόμος προς το δέντρο της ζωής (Πρμ.3,18). Αυτό θα γίνει για τους πριν την Σάρκωση του Χριστού, διά της τηρήσεως του Νόμου, ενώ για τους <εν Χριστώ> αναγεννημένους με μόνη την αληθινή πίστη σε Αυτόν. Θα είναι η συνέχεια, αυτοί, του ιερού υπολείμματος της Παλαιάς Διαθήκης. Ήρθε Αυτός και ανέλαβε όλων τα βάρη, τα σήκωσε στους δικούς του ώμους, και στις πληγές του βρήκαμε εμείς την γιατροειά (Ησ.53,5). Ήρθε με την μορφή δούλου, <έγινε σκώληξ και ουκ άνθρωπος> (Ψλ.21,7). Ατιμάζεται, χλευάζεται, καταδικάζεται, αλλά ωστόσο γίνεται νέος γενάρχης του ανθρωπίνου γένους, μια πηγή ζωής με καθαρίο νερό. Μένει μόνος αλλά ενώνει τους πάντες. Διορθώνει, θεραπεύει, αγιάζει, νοσηματοδοτεί απ' αρχής την προοπτική του ανθρώπου. Εργάζεται για την κένωση και την ύψωση (Φιλ. 2,8-11. Εβρ.1,3) και αυτό με διάκριση, χωρίς να φωνάζει και να θριαμβολογεί. Μπήκε στο βασίλειο του θανάτου και το κατέστρεψε και έτσι <ο Άδης επικράνη>! <Στένων βοά>!

Και ενώ όλα αυτά ακούγονται σπουδαία, όπως και είναι, φαίνεται σαν να μην έχουν υπόσταση, αφού και πάλι ο πόνος, η ασθένεια, ο θάνατος εξακολουθούν να υπάρχουν, να ταλαιπωρούν και να βασανίζουν τους ανθρώπους. Πώς γίνεται αυτό;

Το αντίδοτο όμως προς το <μη αποθανείν> υπάρχει πλέον. Ο θάνατος πραγματικά δεν υπάρχει, όταν ο άνθρωπος, πιστέψει στον Χριστό και την Ανάστασή Του. Έχει την δυνατότητα να ενωθεί με τον Αθάνατο

Θεό. Η αθανασία είναι γεγονός γι' αυτόν και ζωντανό παράδειγμα, πολύ κοντινό μας, είναι οι άγιοι. Και να που όλα αυτά δεν είναι θεωρία, αλλά αλήθεια βιωμένη στις μέρες μας.

Έτυχε να ζήσουμε ένα τέτοιο σημάδι αθανασίας. Πριν χρόνια έγινε στο νοσοκομείο Λοιμωδών. Αγρυπνία ήταν και στο κέντρο ένας ευλογημένος άνθρωπος του Θεού, ο πατήρ Ευμένιος Σαριδάκης. Ο κόσμος αρκετός, αλλά πικρία πουθενά. Ανθρώπινη στεναχώρια ναί, σε στενούς συνεργάτες και πνευματικά παιδιά, αλλά κυριαρχεί κάτι άλλο. Ιερός ενθουσιασμός, χαρμολύπη. Αυτή η λειτουργία, παρόντος του λειψάνου του αγιασμένου γέροντα μύριζε ανάσταση. Τότε καταλαβαίνεις για τι μας ήθελε και πως μας ήθελε ο Θεός. Συγκληρονόμους και βασιλείς μας ήθελε. Ήταν αυτό που ζούσαμε, η ατέρμονη χαρά ότι δεν τελειώνει τίποτα με τον θάνατο, αντίθετα όλα τότε αρχίζουν. Ανάσταση, έγερση, αθανασία, αιωνιότητα, χαρά, ελπίδα, όλα μαζί αναμεμιγμένα μέσα σε όσους βρέθηκαν εκείνο το βράδυ εκεί.

Αλλά και η ίδια η φύση ισορροπεί και συμφιλιώνεται με τον άνθρωπο, με την παρουσία των αγίων. Δίνει και αυτή τους καρπούς της, ως συμμετοχή στο πανηγύρι της αφθαρσίας, της αναγεννημένης ζωής. Ανθίζουν τα μικρότερα λουλούδια και τα μεγαλύτερα δοξολογούν με το θρόισμα των φύλλων τους. Ο ουρανός ξαστερώνει και το δροσερό αεράκι αναζωογονεί.

Ο δρόμος στην παρούσα ζωή είναι μονόδρομος και μοιάζουν πολλοί οι δρόμοι. Ακολουθούμε λοιπόν τα ίχνη Του. Αναζητούμε το Πρόσωπό Του, Εκείνος ήδη αναμένει την δική μας θέληση σχέσης και κοινωνίας. Ο Χριστός συνεχίζει να αιμορραγεί για όλους, και με το δικό του αίμα αναζωογονεί εμάς. Μας δυναμώνει με το Αίμα του που το προσφέρει διαρκώς. Μας καλεί σε συνοδοιπορία.

Η πορεία προς το φετινό Πάσχα, ας μας βρει με αυτές τις σκέψεις. Ας υπάρξει πραγματική θέληση, φιλότιμο, προσπάθεια συναντήσεως μαζί Του. Ας γίνουν κόκκινα τα χείλη μας από το δικό του Αίμα. Αυτό μπορεί να μην είναι δηλωτικό της αγιότητας, είναι όμως σημάδι εκούσιας παράδοσης στο θέλημα Του, μετάνοιας και θέλησης για σχέση υιού προς Πατέρα.

Δειγματοληπτική Προσέγγιση σε Τρεις Ελληνίδες Συγγραφείς

(Αφιέρωμα στην 8^η Μαρτίου, παγκόσμια ημέρα της Γυναίκας)

Ελένη Α. Ηλία

το παρόν άρθρο θα επικεντρωθούμε σε έργα τριών από τις γνωστότερες ελληνίδες συγγραφείς, που εμφανίστηκαν στο χώρο της λογοτεχνίας κατά τον 20^ο αιώνα. Προσεγγίζουμε δειγματοληπτικά ορισμένα κείμενά τους, ώστε να καταδειχθεί η αφηγηματική τους αρτιότητα και η αισθητική τους ποιότητα.

Ξεκινάμε τη δειγματοληπτική αυτή προσέγγιση με δύο διηγήματα της **Έλλης Αλεξίου**. Το πρώτο έχει τίτλο **«Η Βρύση του Μπραήμ-Μπαμπά»** και περιλαμβάνεται στη συλλογή *Υπολείμματα Επαγγέλματος*, που κυκλοφόρησε το 1938. Η αφήγηση αρχικά εστιάζεται στη Βρύση και στη συνέχεια αναφέρεται στην ιστορία του προσώπου που συνδέεται μαζί της. Η βρύση κατασκευάστηκε από Τούρκο κάτοικο της περιοχής ως τάμα για το άρρωστο μοναχοπαίδι του. Το ίδιο παιδί σκοτώθηκε μερικά χρόνια αργότερα σε δυστύχημα και στη συνέχεια οι γονείς του αναγκάστηκαν κατά την ανταλλαγή των πληθυσμών να εγκαταλείψουν την πόλη όπου βρισκόταν και ο τάφος του παιδιού τους. Η παρουσίαση της βρύσης γίνεται μέσα από την οπτική της αφηγήτριας, προσώπου ελληνικής καταγωγής, επίσης κατοίκου της περιοχής. Η αφήγηση αναφέρεται στη χρησιμότητα της βρύσης για την οικογένειά της, στον ήχο του νερού που ρέει τις νύχτες με πίεση στο δρόμο, στα παιχνίδια της εκεί με τα άλλα παιδιά της γειτονιάς, καθώς και στην αφελή πεποίθησή της ότι η στενή προσωπική σχέση της με τη βρύση οφείλεται στο γεγονός ότι σε αυτήν έριξε το πρώτο της δοντάκι, προκειμένου να το ανταλλάξει με ποντικού, κατά το έθιμο. Ενώ η ίδια περνά από εκεί, κάποιος διαβάζει σε μια ομάδα επισκεπτών την αραβική επιγραφή της, που αναφέρεται στο λόγο που κατασκευάστηκε, την οποία επιγραφή έως τότε θεωρούσε διακοσμιακό σχέδιο. Ο Μπραήμ-Μπαμπάς, του οποίου τάμα ήταν η βρύση, εμφανίζεται πολύ αργότερα στο διήγημα, ακριβώς επειδή η στάση του αντιπαρατίθεται στον υπόλοιπο τούρκικο πληθυσμό του τόπου, που βρίσκεται σε έντονη κινητικότητα. Ενώ όλοι οι Τούρκοι εκεί ξεπουλούν τα υπάρχοντά τους, προκειμένου να μεταφερθούν για εγκατάσταση σε τουρκικό έδαφος, ενάντια στη βούλησή τους και αποχαιρετούν συγκινημένοι τους Έλληνες συμπολίτες τους, ανταλλάσσοντας δώρα, ο Μπραήμ-Μπαμπάς δεν συμμετέχει σε τέτοιες δραστηριότητες. Σε διάλογό του με το μητροπολίτη, αντιλαμβανόμαστε ότι αγωνίζεται να εξασφαλίσει την παραμονή του. Τα επιχειρήματα που χρησιμοποιεί ωστόσο, όπως η άγνοια της τουρκικής γλώσσας και η επιθυμία του να εκχριστιανιστεί, αποδεικνύονται αναποτελεσματικά. Ακολουθούν διάλογοί του με τους κατοίκους της περιοχής, τους οποίους επιδιώκει να κινητοποιήσει, προκειμένου να εξασφαλιστεί η παραμονή του. Η πραγματική αιτία της εμμονής του ήρωα αποκαλύπτεται μόνο στην τελευταία πρόταση του κειμένου, με συνέπεια την έντονη συγκινησιακή φόρτιση του αναγνώστη. Πρόκειται για το γεγονός ότι σύμφωνα με τις αρχές της θρησκείας του δεν μπορεί να γίνει εκταφή του γιου του, ώστε να πάρουν κοντά τους τα οστά του.

Η εμπλοκή του αναγνώστη στην τραγικότητα της ζωής του ηλικιωμένου ζευγαριού, προκύπτει και σε αυτήν την περίπτωση κυρίως από την τεχνική της τραγικής ειρωνείας. Η γυναίκα του ήρωα πήρε την υπόσχεση της μητέρας της αφηγήτριας ότι μετά την αναχώρησή τους, εκείνη με τα παιδιά της θα φροντίζουν σε όλη τη ζωή τους τον τάφο του νέου. Αυτό άλλωστε είναι και το βασικό θέμα της αλληλογραφίας των δύο γυναικών, που συνεχίζεται για χρόνια. Σε μία από αυτές τις επισκέψεις της αφηγήτριας και των

αδερφών της στο νεκροταφείο, πληροφορούμαστε από διάλογό της με ανθρώπους που μετρούν το χώρο, ότι αυτός προορίζεται για την οικοδόμηση προσφυγικού συνοικισμού. Το σχέδιο δεν αργεί να υλοποιηθεί αλλά η συγκεκριμένη εξέλιξη την αγνοούν οι Τούρκοι γονείς, καθώς οι Έλληνες φίλοι τους επιλέγουν να την αποκρύψουν, για να μην τους προσθέσουν μία ακόμη πίκρα. Εύγλωττο για την αφηγηματική δεξιότητα της Αλεξίου είναι το παρακάτω απόσπασμα: «Στο χρόνο απάνω άναβε η ζωή στον καινούργιο συνοικισμό, πάνω από τα τούρκικα κόκαλα. Όλα τα θεμέλια των σπιτιών είχαν στηθεί πάνω σε κρανία και σε λογής ανθρώπινα απομεινάρια. Και μέσα στους δρόμους του συνοικισμού, πάνω στα νιοσκαμμένα κοκκινοχώματα, τα ποτισμένα, τα ζυμωμένα με τόσων γενιών δάκρυα και καπμούς, τα προσφυγόπουλα, ανυποψίαστα σχεδιάζανε με την κιμωλία εννιάπετρα και καλόγερους. Έγραφε ακόμη η Χαριέ-χανούμ στη μητέρα και τη ρωτούσε, και κείνη πάλι της απαντούσε:

«-Ναι, ναι, ανθίσανε και φέτος».

Καθώς η μοναδική παρηγοριά των δύο γερόντων συνδέεται αποκλειστικά με την πλάνη τους, η οποία τους ακολουθεί έως το τέλος της ζωής τους, όπως συμπεραίνουμε από τη χρήση του Παρατατικού στην τελευταία φράση του αποσπάσματος, στον αναγνώστη δεν απομένει κανένα περιθώριο συγκινησιακής αποφόρτισης.

Στο αρκετά κατοπινότερο, του 1972, διήγημα της ίδιας με τίτλο **«Κατάφορτα τα αέρινα κύματα»**, από τη συλλογή *Και υπέρ των ζώντων*, παρουσιάζεται η σχέση μιας ηλικιωμένης, μόνης γυναίκας που ζει σε ισόγειο διαμέρισμα κάποιας υποβαθμισμένης αθηναϊκής γειτονιάς, με μια πέρδικα που οι ιδιοκτήτες της τοποθέτησαν στον ακάλυπτο χώρο της πολυκατοικίας. Η ηρωίδα φροντίζει για την ποικιλία της τροφής του πουλιού και γενικά κάνει κάθε προσπάθεια για να βελτιώσει τις συνθήκες της ζωής του, καθώς είναι καταδικασμένο να ζει μακριά από τη φύση. Όταν έρχεται η Άνοιξη, η πέρδικα μάταια καλεί το ταίρι της, όπως το ένστικτό της υπαγορεύει. Η

απόδοση των παραπάνω περιστατικών γίνεται κυρίως μέσα από την οπτική της ηρωίδας και μέσα από την εστίαση της αφήγησης στον εσωτερικό της κόσμο. Πρόκειται για επιλογές που προκαλούν την ταύτισή μας μαζί της. Η άφιξη της πέρδικας, για παράδειγμα, γίνεται αντιληπτή από τον αναγνώστη σταδιακά, καθώς ασυνήθιστοι για το χώρο ήχοι, «φτεροκοπήματα» και «παραπονεμένα ξεφωνητά» οδηγούν την ηλικιωμένη στο παράθυρο, από όπου παρακολουθεί κάποιους να μαδούν τα φτερά της. Η ηρωίδα αντιδρά στο επεισόδιο, το οποίο συνεχίζει να απασχολεί τη σκέψη της και όταν βρίσκεται μόνη στο δωμάτιό της. Σε πλείστες άλλες περιπτώσεις ο αναγνώστης έχει επίσης τη δυνατότητα να γνωρίζει την επίδραση της παρουσίας της πέρδικας στον ψυχισμό της ηρωίδας. Ειδικότερα την Άνοιξη, ακούγοντας τον κελαηδισμό της, νοσταλγεί τα τοπία του χωριού της, κατακλύζεται από αναμνήσεις της νιότης, όπου κυριαρχεί η παρουσία του χαμένου συντρόφου της. Ενδεικτικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα: «Θυμότανε ιδιαίτερα ένα πρωινό, που καθώς κουβεντιάζανε με τον Κυριάκο μέσα στο αμπέλι, καθισμένοι μέσα στις κουρμούλες, ακούσανε πολλά κακαρίσματα από πέρδικες και σε λίγο φανερώθηκε ... μια περδικομάννα να πηγαίνει καμαρωτή καμαρωτή, σαλαμώντας τα περδικόπουλά της».

Η σχέση γυναίκας και πουλιού μας υποβάλλει τη μοναξιά και τη μονοτονία που χαρακτήριζε τη ζωή της πριν από την άφιξή του. Επίσης, υποβάλλει στον αναγνώστη την ευγνωμοσύνη που η γυναίκα αισθάνεται για το πουλί, καθώς αυτό στο δικό της κόσμο αντιπροσωπεύει το φυσικό στοιχείο, καλύπτει το κενό που προκαλεί η απομάκρυνσή της από το περιβάλλον του χωριού. Το διήγημα ολοκληρώνεται με την αυτονόητη επισήμανση του τριτοπρόσωπου αφηγητή ότι η γεμάτη πάθος επίκληση της πέρδικας είναι αδύνατον να εισακουστεί. Η θλίψη που προκαλεί η μάταιη αναζήτηση συντρόφου από την πέρδικα είναι εντονότερη, επειδή το ίδιο το πουλί ελπίζει να βρει ανταπόκριση, οπότε λειτουργεί και πάλι το στοιχείο της τραγικής ειρωνείας.

Και περνάμε στο 1979, οπότε εκδίδεται το έργο της **Μάρως Δούκα** με τον

τίτλο **«Η Αρχαία Σκουριά»**. Στη βιβλιογραφία επισημαίνεται ότι χάρη σε αυτό η συγγραφέας κατέκτησε μια ξεχωριστή θέση (Mario Vitti, *Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας*, εκδ. Οδυσσέας, Αθήνα, 1987, σ. 450). Η συγγραφέας θεωρείται από τις αντιπροσωπευτικότερες περιπτώσεις της γενιάς της, που στο σύνολό της εκφράζει το υπαρξιακό αδιέξοδο. Επισημαίνεται σχετικά ότι στη δεκαετία του '70 πληθαίνουν οι γυναίκες-συγγραφείς και ότι οι ηρωίδες τους διακατέχονται από μόνιμο άγχος, που παρά την εσωτερική ελευθερία τους, τις εμποδίζει να βιώσουν την ερωτική πλήρωση. Γίνεται επίσης λόγος για τον έκδηλο βιωματικό χαρακτήρα της λογοτεχνικής παραγωγής στη συγκεκριμένη εποχή, ο οποίος συνδέεται με την «αντι-κουλτούρα» και την αμφισβήτηση (Μ. Γ. Μερακλή, *Προσεγγίσεις στην Ελληνική Πεζογραφία. Ο Αστικός Χώρος*, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 1986, σελ. 214-215. Οι συγκεκριμένες επισημάνσεις περιλαμβάνονται στη μελέτη με τίτλο «Οι ηρωίδες της μεταπολεμικής μας πεζογραφίας», σελ. 197-218).

Στο μυθιστόρημα «Η Αρχαία Σκουριά» ο μικροπερίοδος, λιτός, κοφτός αφηγηματικός λόγος που θυμίζει έντονα προφορική έκφραση, εκφέρεται αποκλειστικά σε πρώτο ενικό πρόσωπο, ηρωίδα δηλαδή και

αφηγήτρια ταυτίζονται. Συνέπεια αυτής της αφηγηματικής επιλογής είναι η απόδοση της υπόθεσης μέσα από την ίδια, τη δική της πάντοτε οπτική και η διαρκής εστίαση της αφήγησης στον εσωτερικό κόσμο της ηρωίδας. Έτσι εξασφαλίζεται η προσέγγιση του αναγνώστη με τη Μυρσίνη, η συμπάθειά του για εκείνη, που μπορεί να φτάσει μέχρι το σημείο της πλήρους ταύτισης. Ολόκληρο το κείμενο συνιστά μια αναδρομή στη ζωή της νεαρής ηρωίδας κατά την περίοδο της δικτατορίας, που πραγματοποιεί νοερά με ερέθισμα ένα ερωτηματολόγιο που καλείται να συμπληρώσει στις αρχές της μεταπολίτευσης, προκειμένου να ενταχθεί σε κάποια αριστερή οργάνωση. Η αιτία που οδήγησε στο χώρο της Αριστεράς τη νεαρή ηρωίδα, είναι ο πρώτος ερωτικός σύντροφός της, ωστόσο παρέμεινε εκεί και μετά τη διάλυση της σχέσης τους, με αποτέλεσμα το σύνολο των νεαρών με τους οποίους συνδέθηκε ερωτικά να προέρχονται από το συγκεκριμένο ιδεολογικό χώρο. Η παρακάτω φράση που αποδίδεται στη Μυρσίνη, είναι ενδεικτική της καθοριστικής επίδρασης του ερωτικού συντρόφου στο έργο της Δούκα.: «... έτσι αρχίζει η χρονολόγησή μου γενικά, λέω: Πριν απ' τον Παύλο, Μετά τον Παύλο. Κι ας μην πολυπιστεύω στα ορόσημα, ξαναγυρίζω πάντα ακριβώς από κει που χωρίζαμε...».

Όλες οι ερωτικές σχέσεις της Μυρσίνης χαρακτηρίζονται από το αίσθημα του ανικανοποίητου. Ούτε καλύπτεται συναισθηματικά από τον εκάστοτε σύντροφο ούτε απολαμβάνει την ερωτική πράξη: «... Έτσι άπλωνε η έρμημος ανάμεσά μας. Περιπατούσαμε και δεν βλέπαμε τα ίδια, μιλούσαμε κι εννοούσε ο καθένας τα δικά του». Η ηρωίδα παρά την έλλειψη επικοινωνίας και ανταπόκρισης στη διάθεσή της για ουσιαστική σχέση και ψυχική επαφή, εμφανίζεται καρτερική, επιλέγει την υπομονή, άλλοτε παραχωρώντας στον εραστή της την πρωτοβουλία για διακοπή του δεσμού («Μπορεί και ν' αντέχαμε. Εγώ τουλάχιστον ήμουν αποφασισμένη, δεν θα τον άφηνα πρώτη») κι άλλοτε ελπίζοντας σε βελτίωση. Η έκβαση όμως ποτέ δεν εμφανίζεται αίσια. Η Μυρσίνη πληροφορείται μετά από τη διάλυση της σχέσης της με τον Παύλο ότι εκείνος διατηρούσε παράλληλο δεσμό. Ο αρραβώνας της διεκόπη, εξαιτίας της αναθέρμανσης των αισθημάτων του αρραβωνιαστικού της για την Ξένια, πρώην ερωμένη του πατέρα της Μυρσίνης, με την οποία ο Γιώργος ήταν ερωτευμένος στα γυμνασιακά του χρόνια.

Οι ενδυματολογικές προτιμήσεις της Μυρσίνης έχουν στην αφήγηση ιδιαίτερη βαρύτητα, εφόσον χρησιμοποιούνται για την αποτελεσματικότερη απόδοση της προσωπικότητάς της. Εμφανίζονται ιδιότυπες, αποκλίνουσες και αντανakλούν την ιδιαιτερότητά της. Η γοητεία που εκπέμπει συνίσταται σε αυτήν ακριβώς τη διαφορετικότητα, που εκφράζει την ασυμβίβαστη, επαναστατική στάση της απέναντι στη ζωή. Η συγγραφέας επενδύοντας για τους παραπάνω λόγους στην απόδοση της εξωτερικής εμφάνισης της ηρωίδας της, επιλέγει αριστοτεχνικές, αφηγηματικές μεθόδους για να την περιγράψει. Συγκεκριμένα, η Μυρσίνη στην αντίληψη του πατέρα της παρομοιάζεται με «αγριοράδικο». Η δε μητέρα του συντρόφου της Γιώργου, μια χαρακτηριστική λαϊκή γυναίκα της εποχής της, εμφανίζεται συχνά ενοχλημένη που η νύφη της δεν φορά φορέματα παρά το ίδιο πάντοτε παντελόνι και που ο γιος της δεν διαμαρτύρεται σχετικά. Μάλιστα σε κάποια περίπτωση υποδεικνύει στην κοπέλα να μην παρουσιαστεί «αναμαλλιάρα, μ' εκείνα τα ξεχειλωμένα» όπως συνηθίζει, γιατί καθώς μοιάζει «μ' εκείνες τις άπλυτες ξένες που κοιμούνται στα πεζοδρόμια», θα προκαλέσει άσχημη εντύπωση στους καλεσμένους της.

Ολοκληρώνουμε αυτήν τη δειγματοληπτική προσέγγιση με το πιο πρόσφατο από τα κείμενα που επικεντρωνόμαστε, το μυθιστόρημα της **Άλκης Ζέη «Η Αρραβωνιαστική του Αχιλλέα»**, εκδ. Κέδρος, 1987. Σε αυτό κυρίαρχος αναδεικνύεται ο ρόλος της Ιστορίας, που συνδυάζεται αριστοτεχνικά με το αυτοβιογραφικό στοιχείο. Η αφήγηση σε πρώτο πρόσωπο εδώ επιλέγεται μερικώς, στις συχνότερες αναδρομές σε διαφορετικές περιόδους από το παρελθόν της ηρωίδας. Το αποτέλεσμα και εδώ είναι η αναγνωστική ταύτιση μαζί της. Ωστόσο η Ζέη εναλλάσσει την

πρωτοπρόσωπη με την τριτοπρόσωπη αφήγηση. Η τελευταία αποδίδει το παρόν της αφηγηματικής δράσης, που αναφέρεται στη διάρκεια της επτάχρονης δικτατορίας. Στο διάστημα αυτό η σαραντάχρονη Ελένη με την έφηβη κόρη της έχουν καταφύγει στο Παρίσι, καθώς η πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα καθιστά την παραμονή της εδώ μη ασφαλή, λόγω της ένταξής της στην αριστερά.

Η δράση της Ελένης ξεκινά στην περίοδο της Κατοχής, όταν ήταν στην ηλικία των δεκαέξι. Δεν επρόκειτο για συνειδητή προσωπική επιλογή αλλά για το αποτέλεσμα διαδοχικών συμπτώσεων. Η εφηβική περιέργειά της για το ερωτικό φιλί την οδήγησε στο ραντεβού με το νέο που της πρότεινε να ενταχθεί σε αντιστασιακή οργάνωση. Το χιουμοριστικό στοιχείο προκύπτει στο σχετικό σημείο της αφήγησης από την αδυναμία του νεαρού συνομιλητή της να αντιληφθεί τη διάσταση στον τρόπο σκέψης τους: «...Ο Πάνος την τράβηξε από τα χέρια να σκαρφλώσει κι αυτή στη σκάφη. "Τώρα θα με φιλήσει;" αναρωτήθηκε. Γιατί εκείνος είχε πλησιάσει το κεφάλι του πολύ κοντά στο δικό της. Άραγε έπρεπε να ανοίξει τα χείλια της ή να τα κρατάει κλειστά; "Δεν νιώθεις τίποτα;" άκουσε ψιθυριστή τη φωνή του Πάνου... "Δεν

νιώθεις τους καταχτητές να σου πλακώνουνε το στήθος;” Ακούμπησε το χέρι του στο στήθος της κι άκουσε την καρδιά της που χτυπούσε δυνατά. “Το ‘λεγα πως ξεχωρίζεις απ’ τ’ άλλα κορίτσια».

Αυτό που κυρίως καθόρισε την αντιστασιακή πορεία της Ελένης αλλά και ευρύτερα το μέλλον της, ήταν η ακατανίκητη έλξη που ένιωθε για τον πρώτο συνεργάτη της στην οργάνωση και κατοπινό άντρα της, τον Αχιλλέα. Άλλωστε και ο τίτλος του μυθιστορήματος είναι αποκαλυπτικός για την εξάρτηση της Ελένης από τον Αχιλλέα, που συνιστά συνέπεια της έντονης προσωπικότητας και της επιβλητικής εμφάνισης του ήρωα, της προσήλωσης στα ιδανικά του, της υπευθυνότητας, της γενναιότητας και του πάθους που εκπληρώνει τις αποστολές του, της υψηλής θέσης του στην ιεραρχία της οργάνωσης, της εμπιστοσύνης και ασφάλειας που εμπνέει στους συντρόφους του. Η σχέση του Ορέστη και της Ελένης στις διάφορες φάσεις της ζωής τους χαρακτηρίζεται από τη διαρκή φυσική απουσία του. Αυτό ισχύει επειδή πάντα πρώτη προτεραιότητά του είναι ο αγώνας, η εκάστοτε αποστολή του. Ωστόσο, η σκιά του απόντος συντρόφου της στη ζωή της Ελένης, την καθορίζει απόλυτα, δημιουργώντας «αποστάσεις» ανάμεσα στην ηρωίδα και τα πρόσωπα του κοινωνικού της περίγυρου, και κατ’ επέκταση τεράστιο συναισθηματικό κενό. Η ιδιαιτερότητα των αντιξωών συνθηκών που μόνιμα επικρατούν, καθορίζει όλες τις καθημερινές διαδικασίες και δραστηριότητες, τις καθιστά αντισυμβατικές. Η αναγνωστική οπτική εστιάζεται σε κάθε περίπτωση σε μία εύγλωττη, χαρακτηριστική εικόνα. Για παράδειγμα, οι εντυπώσεις της Ελένης από την πρώτη ερωτική επαφή της αποδίδεται με τη φράση «Η πρώτη φορά! Ανάμνηση: Μια σούστα στη ραχοκοκαλιά». Αντίστοιχα, η σκηνή του γάμου του ζευγαριού Ελένης και Αχιλλέα παρουσιάζεται ως εξής: «Ένα κορίτσι παντρεύεται με φούστα και πουλόβερ. Χωρίς κουφέτα και λουλούδια. Χωρίς καλεσμένους και νυφικό κρεβάτι».

Η άφιξη της Ελένης στην Τασκένδη όπου ζει μόνιμα αποκλεισμένος ο

Αχιλλέας, ύστερα από τετρακόσιες μέρες βασανιστικής αναμονής της ηρωίδας στη Ρώμη ώσπου να της χορηγηθεί βίζα, αποκαλύπτει την πλήρη διάσταση πλέον ανάμεσά τους. Εκείνη επιθυμεί μια ειρηνική ζωή, επιδιώκει να διευρύνει τους ορίζοντές της, διαβάζοντας λογοτεχνία, τη στιγμή που ο Αχιλλέας φοιτά σε πολεμική σχολή, πρόθυμος πάντα να αναλάβει ένοπλη δράση ενώ παρακολουθεί και σεμινάρια ώστε να τελειοποιηθεί στον καθοδηγητικό του ρόλο. Όταν η Ελένη επιστρέφει με άδεια στην Ελλάδα, ο Αχιλλέας παραμένει στη Σοβιετική Ένωση. Όταν ο Αχιλλέας στη διάρκεια της δικτατορίας επιστρέφει για αποστολή στην Ελλάδα όπου και φυλακίζεται, η Ελένη έχει καταφύγει στο Παρίσι. Στη φράση «Τι θα γίνει μ’ εμάς τους δυο, θ’ αποφασίσουν τα γεγονότα, όπως αποφάσισαν σ’ όλη μας τη ζωή!» αποτυπώνεται ολόκληρη η τραγικότητα της προσωπικής της ζωής, όπου ποτέ δεν συμβαδίζουν η βούληση και οι επιθυμίες της με την πραγματικότητα.

Στα κείμενα που παρατέθηκαν, εκφράζονται διαφορετικές εποχές, διαφορετικές προσωπικότητες και εμπειρίες, με μια ποικιλία αφηγηματικών μέσων, οπότε προκύπτει η λογοτεχνική δεξιότητα των τριών συγγραφέων τους.

Παρουσίαση Βιβλίου

Μαθαίνω από την / και για την Καινή Διαθήκη

Συγγραφέας: Κανάκης Ιάκωβος

Στό πόνημα αυτό, όπως και στο αντίστοιχο της Παλαιάς Διαθήκης σημειώνονται και οι βασικές θεολογικές ιδέες κάθε βιβλίου. Ως κληρικοί, θεολόγοι, αλλά και ως πιστοί, πρέπει να έχουμε μία σφαιρική γνώση όλων αυτών των θεμάτων, που δεν είναι μία ιστορία του πρώτου χριστιανικού αιώνα, αλλά «ζωντανά» κείμενα που μας αφορούν τόσο ως ξεχωριστά πρόσωπα, όσο και σαν εκκλησιαστικές κοινότητες απανταχού της γης.

Τό παρόν πόνημα αποτελεί μία σύντομη εισαγωγή σε κάθε βιβλίο της Καινής Διαθήκης και ευελπιστούμε ένα βοήθημα στους έχοντας διάθεση να μελετούν έπισταμένως τό Ίερό Κείμενο. Μπορεί να κλείνει ένα κενό στην βιβλιογραφία με την εξής έννοια. Δεν είναι ένα «απρροσπέλαστο» πανεπιστημιακό έγχειρίδιο, που αφορᾶ μόνο στους φοιτητές της θεολογίας, ή σε κάποιους ειδικούς, ούτε όμως ένα βιβλίο που είναι «ψυχωφέλιμο». Περιέχει τά πορίσματα της έπιστήμης, αλλά γραμμένα με τρόπο απλό, γιατί θέλουμε να αφορᾶ σε κάθε άνθρωπο, που έχει πραγματικό ενδιαφέρον για τό περιεχόμενο της Καινής Διαθήκης. Γι'αυτόν που θέλει να προσεγγίσει και να μελετήσει με αγαθή διάθεση και αγάπη τό πλούσιο και ενδιαφέρον περιεχόμενο των βιβλίων της.

Ευελπιστούμε στην επίτευξη αυτού του έργου, αυτής της κατηχητικής διακονίας.

Ο πανοσιολογώτατος αρχιμανδρίτης Ιωάννης (Ιάκωβος) Κανάκης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1975. Αφού ολοκλήρωσε εκεί τις εγκύκλιες σπουδές του εισήχθη και ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην θεολογική Σχολή του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Όπου στη συνέχεια παρακολούθησε και ολοκλήρωσε μεταπτυχιακές σπουδές λαμβάνοντας δίπλωμα Ειδικεύσεως (master) στις Βιβλικές σπουδές. Το έτος 2017 περάτωσε με επιτυχία την διδακτορική του διατριβή στο ίδιο Πανεπιστήμιο. Χειροτονήθηκε διάκονος και ιερέας (αρχιμανδρίτης) από τον μακαριστό Μητροπολίτη Μεγάρων και Σαλαμίνος κυρό

Βαρθολομαίο και τό 2006 τοποθετήθηκε Πρωτοσύγκελλος στην Ιερά Μητρόπολη Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως από τόν Μητροπολίτη και Καθηγητή του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών Ιερεμία Φούντα.

ISBN: 978-960-612-165-4

Σελίδες: 132

Σχήμα: 17x24

Εξώφυλλο: μαλακό

Ημερομηνία έκδοσης: Μάρτ. 2019

Τιμή: 12,00 €